

I nosaltres què sabem, en realitat? Ben poc. Del fons de la qüestió, d'aquesta mena de pau en guerra, en sabem ben poc. Si ens obliguem a fer un esforç d'escepticisme enmig dels focs creuats que activa l'agressiva propaganda internacional i estatal, nosaltres, els ciutadans, no sabem res més que allò que ens diuen que és la veritat, però no la veritat. El tema, però, s'esdevé molt més greu encara si l'observem a nivell de coneixement de la informació sobre el conflicte d'Irak: potser no la sabrem mai, aqueixa veritat. Innocents com som, la nostra bona fe ens aboca a manifestar humilment el "No a la guerra", el lema al qual ens van reduïnt aquestes subdemocràcies nostres perquè es demostren cada vegada més incapaces de progressar en l'articulació de mecanismes que augmenten la representativitat directa del poble. En aquesta ocasió, ni les estadístiques semblen aprofitar per tal que els governants canviïn el rumb les seues intencions bèl·liques. Els percentatges d'opinió pública contra la guerra i la manifestació de la gent en tot el món ens ha servit almenys per a demanar un cert temps mort, però a favor de la vida, per tal que els jugadors es retiren a les bandes i reflexionen sobre el seu joc tan violent i imparable. Enmig d'aquest escenari d'allò que podríem anomenar pau en guerra, perquè no hi ha guerra però, de fet, no vivim en pau, en aquest escenari es posa de manifest una vegada més la situació per la qual esdevenim desinformatos de tanta informació que se'ns aboca, ignorants de tant que sabem, aterroritzats de tant de seguretat que ens donen, i adolorits demòcrates de tanta democràcia que ens manca per a poder actuar amb efectivitat en la vida pública.